

Arrest

nr. 131 256 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op (...) in de Armeense stad Goris. U bent officieel gehuwd met M. C. (...), met wie u twee kinderen heeft. In 1988 ging u aan de slag in de goudfabriek van Ararat, waar u jarenlang in dienst bleef. Als gevolg van de slechte werkomstandigheden raakten uw nieren beschadigd, een diagnose die u in 2006 te horen kreeg. Desondanks besloot u, tussen de behandelingen door, te blijven werken aangezien u de enige kostwinner in uw gezin was. Na verloop van tijd ging uw gezondheidstoestand echter zodanig achteruit dat u een niertransplantatie of zeer regelmatige nierdialyse nodig had. Uw moeder was bereid een van haar nieren aan u af te staan, maar zij bleek geen geschikte donor omdat ze hierdoor op termijn haar eigen gezondheid in het gedrang zou brengen. De enige oplossing was dat u om de 2 dagen nierdialyse zou krijgen, wat financieel heel zwaar was. Daarom vroeg u aan uw baas om extra loon, maar hij

weigerde dit keer op keer. Begin augustus 2010, toen u na een dialysedag terug aan het werk ging, werd u ontboden bij uw baas. Hij vertelde u dat er een duur onderdeel van een machine was gestolen en beschuldigde u hiervan omdat u hem in het verleden herhaaldelijk om geld had gevraagd. U ontkende dat u iets met de diefstal te maken had, wat ook werkelijk het geval was, maar werd toch ontslagen. Bovendien werd van u een vergoeding voor het gestolen onderdeel geëist ter waarde van 7000 of 8000 dollar. U weigerde deze vergoeding te betalen aangezien u niets met de diefstal te maken had. Het bedrijf liet u echter niet met rust. Tot twee maal toe kwamen bewakingsagenten van het bedrijf naar uw huis om het geld dat u het bedrijf in hun ogen schuldig was te innen. Omdat de situatie voor u onhoudbaar was omwille van uw gezondheids- en financiële toestand, zag u zich genoodzaakt Armenië te ontvluchten. Met de financiële hulp van uw schoonvader regelde u een passeur, die de reis voor u in orde bracht.

U verliet Armenië uiteindelijk op 8 september 2010. Vanuit Jerevan reisde u met het vliegtuig via Riga (Letland) naar België, dat u nog diezelfde dag bereikte. 2 dagen later, op 10 september 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw vertrek verhuisde uw vrouw met jullie kinderen naar haar ouders. Uw kinderen zitten ondertussen in het leger.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: de bijlage bij uw werkboekje, 3 attesten, uw Armeense paspoort, uw militair boekje en 3 foto's.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de reden waarom u uw land van herkomst hebt verlaten tweeledig is.

Eenzijds had u in Armenië een conflict met uw voormalige werkgever, die u ten onrechte had ontslagen onder het valse voorwendsel dat u een onderdeel had gestolen. Daarnaast waren de medische zorgfaciliteiten in Armenië ontoereikend.

Aangaande het door u aangehaalde conflict met uw werkgever moet erop gewezen worden dat u niet aannemelijk kon maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat in geval van terugkeer naar Armenië.

Vooreerst werden twee tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw persoonlijke verklaringen en de door u ter staving van uw asielaanvraag voorgelegde documenten. Zo verklaarde u dat u voor uw vertrek in Armenië erkend was als invalide van de eerste graad (CGVS, p. 7,8,9). In het door u voorgelegde attest van het Ministerie van werk en sociale zekerheid staat nochtans te lezen dat u van 7/2/2006 tot 1/4/2011 als invalide van de tweede graad beschouwd werd. Verder stroken uw verklaringen niet met het door u ter staving van uw asielrelaas voorgelegde werkboekje met bijlage. U verklaarde immers dat u door uw vroegere werkgever werd ontslagen begin augustus 2010 onder het valse voorwendsel dat u een onderdeel uit zijn fabriek zou hebben gestolen (CGVS, p. 7 – Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Dit ontslag ging onmiddellijk in, want daarna werd u niet langer binnengelaten (CGVS, p. 12). In de bijlage van uw werkboekje staat nochtans te lezen dat u pas werd ontslagen op 1 oktober 2010. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig ondermijnd. Het betreft hier immers elementen die raken aan de kern van uw asielrelaas, aangezien uw gezondheidstoestand volgens u aan de basis van uw problemen met uw werkgever lag en u besloot uw herkomstland te verlaten net als gevolg van uw ontslag (CGVS, p. 12).

Voorts zij erop gewezen dat het feit dat de aantekeningen aangaande uw ontslag pas op 1 oktober 2010 in de bijlage bij uw werkboekje werden geplaatst en uw ontslag gebaseerd is op een document of beslissing ('AM 163') d.d. 1/10/2010, betekent dat uw familie na uw vertrek, al dan niet rechtstreeks, nog contact heeft gehad met uw vroegere werkgever. U verliet uw herkomstland immers reeds op 8 september 2010 (CGVS, p. 11). Welnu, u verklaarde Armenië te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen met uw vroegere werkgever, u besliste immers pas om uw herkomstland te verlaten na uw ontslag (CGVS, p. 12), en u verklaarde niet naar uw herkomstland te kunnen terugkeren omdat u bij terugkeer problemen zou krijgen met uw vroegere werkgever (Vragenlijst DVZ nr. 3.5). Bovendien werd uw gezin reeds voor uw vertrek door de veiligheidsagenten van uw vroegere werkgever bedreigd (CGVS, p. 13). Dat uw familie na uw onrechtmatige ontslag gelet op de hierboven geschetste omstandigheden toch het risico nam om uw werkboekje door uw werkgever te laten invullen of het op zijn minst terug te halen, is erg opmerkelijk, te meer omdat u op dat moment zelf al in het buitenland verbleef en er dus geen baat meer bij had. Indien u door uw voormalige werkgever daadwerkelijk geïmagineerd werd omdat hij eiste dat u het stuk, dat u volgens hem had gestolen, zou terugbetalen, is het immers weinig waarschijnlijk dat hij uw werkboekje zonder meer zelf aan uw familie zou (laten) terugbezorgen.

Daarnaast is het opvallend dat, niettemin u verklaarde dat de veiligheidsmensen van de fabriek na uw vertrek nog enkele keren zouden zijn langs geweest aan uw appartement en informeerden bij uw bureaus, de laatste keer ongeveer 6 maanden voor uw interview bij het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 13), noch uw ouders in Banavan (Verklaring DVZ, nr. 13a), noch uw vrouw, die na uw vertrek opnieuw introk bij haar eigen ouders in Armash (CGVS, p. 13), problemen kenden omwille van u (CGVS, p. 13 en 14). Indien uw voormalige werkgever u inderdaad zou vervolgen omdat hij van u eiste

dat u het gestolen stuk ter waarde van 7 à 8000 dollar vergoedde, kan er vanuit gegaan worden dat hij naar alle waarschijnlijkheid op zijn minst stappen zou ondernemen om het geld te recupereren van uw familieleden. Te meer omdat u verklaarde dat uw ouders momenteel nog steeds in het huis wonen waar u tot 2001 zelf hebt gewoond en dat voorheen trouwens eigendom was van de fabriek waar u werkte (CGVS, p. 4-5). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw voormalige werkgever banden had met de politie en het daarom voor u zinloos was om klacht in te dienen tegen uw onrechtmatige ontslag (CGVS, p. 13). Zodoende kan ervan uitgegaan worden dat uw voormalige werkgever in de mogelijkheid was om de verblijfplaats van uw familieleden te achterhalen. Dat uw familieleden tot op vandaag, 4 jaar na de feiten, zelf nog nooit werden lastiggevallen, is dan ook weinig aannemelijk. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor verder in het gedrang.

Tot slot zij erop gewezen dat u niet eens kon zeggen of uw voormalige baas, A. (...), vandaag nog steeds deze functie bekleedt. Het bedrijf zou immers al vaak van eigenaar veranderd zijn (CGVS, p. 16). Dat u zelfs dit niet kon zeggen, is opmerkelijk aangezien hij de persoon is die de oorzaak is van al uw problemen.

Wat de door u ingeroepen medische problemen betreft, moet opgemerkt worden dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U heeft immers zelf nooit geprobeerd de ontoereikende medische voorzieningen en omstandigheden in Armenië aan te klagen, naar eigen zeggen omdat Armenië een dictatuur is en iedereen er, al dan niet rechtstreeks, familie van de president is (CGVS, p. 15-16). Dit is echter een ongefundeerd argument, dat hoe dan ook geen verband houdt met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U maakte immers niet aannemelijk dat het hier een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit betreft. Uit uw verklaringen blijkt namelijk duidelijk dat u in Armenië dezelfde medische behandeling genoot als de andere dialysepatiënten en de ontoereikende medische voorzieningen er het gevolg waren van algemeen geldgebrek (CGVS, p. 14-15). Voor de beoordeling van deze medische elementen dient u zich dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Armeens paspoort, militair boekje, 3 foto's en 2 medische attesten) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Armeens paspoort bevat immers louter identiteitsgegevens en informatie aangaande uw uitreis, die hier niet wordt betwist, maar geen informatie aangaande uw problemen. Uw militair boekje bevat dan weer uitsluitend informatie aangaande uw militaire loopbaan, maar evenmin enige informatie met betrekking tot de door u ingeroepen problemen. De 2 door u voorgelegde attesten tonen respectievelijk slechts aan dat u van 27/5/2010 tot 29/7/2010 onderzocht werd in het 'Arabkir Joint Medical centre' te Jerevan in het kader van een eventuele niertransplantatie en dat de dichtstbijzijnde medische voorzieningen voor hemodialyse zich in Jerevan, op 60km van Ararat, bevinden. Dit wordt hier echter niet betwist. Op de foto's ten slotte zijn respectievelijk een personenweegschaal en verschillende dialysefilters te zien. Deze foto's tonen niet aan dat er in uw hoofde sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Zodoende kunnen ook deze foto's bovenstaande beslissing niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 2, §§ 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Volgens verzoekende partij is de bestreden beslissing enkel gebaseerd op tegenstrijdigheden die niet uit haar verklaringen zijn af te leiden. Deze zijn het resultaat van een bepaalde redenering die gevolgd wordt door verwerende partij, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij merkt op dat de dossierbehandelaar op geen enkel ogenblik de moeite heeft gedaan om haar tijdens het gehoor te confronteren met de kritiek die thans terug te vinden is in de bestreden beslissing. Het feit dat zij niet werd geconfronteerd met de "tegenstrijdigheden" tussen haar verklaringen en de documenten die zij heeft neergelegd, maakt volgens verzoekende partij een schending uit van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarbij zij benadrukt dat de lidstaat tot taak heeft de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen, en van

artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In dit verband wenst verzoekende partij nog te onderstrepen dat zij slechts één keer werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Zij heeft dus niet de kans gekregen zich te verweren en bepaalde onduidelijkheden te verklaren ter gelegenheid van een nieuw gehoor.

Tot slot haalt verzoekende partij nog aan dat zij, ondanks het feit dat zij reeds oud is en dat zij zowel fysiek als mentaal verzwakt is, coherente verklaringen heeft afgelegd.

2.2.4.2. De Raad wenst er ten eerste op te wijzen dat de weigeringsbeslissing die werd genomen in hoofde van verzoekende partij, voor wat betreft de aangehaalde problemen met haar voormalige werkgever, duidelijk niet enkel gebaseerd is op tegenstrijdigheden. Verwerende partij stelt eveneens vast dat het onaannemelijk overkomt dat de familie van verzoekende partij na haar vertrek dan toch het risico nam om haar werkboekje door de werkgever te laten invullen of op zijn minst op te halen, dat het onwaarschijnlijk is dat haar werkgever bereid was om dit document terug te geven en dat het opvallend is dat noch haar ouders, noch haar echtgenote na haar vertrek uit Armenië last hebben gekregen met de veiligheidsmensen van de fabriek.

Waar verzoekende partij meent dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden, wijst de Raad erop dat desbetreffend artikel het volgende bepaalt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op de onderlinge verklaringen van verzoekende partij zelf, zoals voorzien bij voormeld artikel 17, § 2, doch tussen haar verklaringen en de door haar bijgebrachte documenten, en dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden, maar *in casu* niet overtuigt.

Betreffende de verwijzing naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat volgt, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. Daarenboven wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van dit artikel bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij, ondanks het feit dat zij reeds oud is en dat zij zowel fysiek als mentaal verzwakt is, coherente verklaringen heeft afgelegd, wijst de Raad er nogmaals op dat verwerende partij tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen haar verklaringen en de documenten die zij ter staving van haar asielrelaas heeft voorgelegd. Voor de verdere bespreking van deze tegenstrijdigheden, zie *infra*.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij in Armenië erkend was als invalide van de eerste graad, terwijl uit het door haar voorgelegde attest blijkt dat zij van 7 februari 2006 tot 1 april 2011 werd beschouwd als invalide van de tweede graad, merkt verzoekende partij in de eerste plaats op dat een dergelijke tegenstrijdigheid niet dienstig is, aangezien verwerende partij zelf stelt dat haar gezondheidstoestand niet betwist wordt.

Verzoekende partij licht hierna toe dat nierpatiënten die in de terminale fase terechtkomen en bijgevolg drie keer per week een dialyse moeten ondergaan, automatisch als invalide graad 1 dienen te worden beschouwd. Verzoekende partij stelt dat zij sinds 2006 nierpatiënt is, maar dat zij toen nog geen dialyse nodig had. Zij werd derhalve erkend als invalide van de tweede graad. Het Ministerie van Sociale Zekerheid geeft echter de mogelijkheid om die beslissing te herzien, hetgeen *de facto* om de twee jaar gebeurt. Verzoekende partij legt verder uit dat het gekend is dat de situatie van nierpatiënten,

behoudens een niertransplantatie, negatief evolueert en dat zij om een vervroegde herziening heeft gevraagd wanneer zij met de dialyse is begonnen, maar dat zij op het ogenblik van haar vertrek uit Armenië nog steeds in het bezit was van haar kaart waarop vermeld staat dat zij invalide is van de tweede groep. *“Het is echter vanzelfsprekend dat zij op basis van haar dialyse, automatisch zou overgaan tot groep 1”*, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de problematiek die verzoekende partij heeft aangekaart tijdens haar gehoor – hoewel haar problemen met haar werkgever het indirecte gevolg zijn van haar gezondheidstoestand – tweeledig is. Los van haar niet betwiste precaire gezondheidstoestand, gaat verwerende partij na of er geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij zou hebben gehad met haar voormalige werkgever, door wiens veiligheidspersoneel zij zou zijn bedreigd en afgeperst.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij voor haar vertrek uit Armenië op 8 september 2010 erkend was als invalide met een invaliditeitsgraad 1 (administratief dossier, stuk 5, p. 7), doch dat het door haar bijgebrachte attest van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid van 13 januari 2014 stelt dat verzoekende partij van 7 februari 2006 tot 1 april 2011 wordt beschouwd als een invalide van de tweede graad. De Raad oordeelt dat de graad van haar ziekte en derhalve de zwaarte van de financiële implicatie ervan op het ogenblik van de voorgehouden problemen met haar werkgever in een rechtstreeks oorzakelijk verband staat tot deze problemen daar verzoekende partij haar werkgever had verzocht haar loon te verhogen teneinde in haar medische behandeling te kunnen voorzien. De tegenstrijdigheid tussen haar verklaring een invaliditeitsgraad 1 te bezitten op basis van haar dialyse en het bijgebrachte document dat tot een half jaar na het verlaten van haar land van herkomst slechts een invaliditeitsgraad 2 attesteert hypothekeert dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen met haar werkgever.

2.2.6.1. Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij begin augustus 2010 werd ontslagen, terwijl in de bijlage van haar werkboekje te lezen staat dat zij op 1 oktober 2010 werd ontslagen. Verwerende partij voegt hieraan toe dat de verklaring van verzoekende partij dat zij haar land van herkomst heeft verlaten op 8 september 2010, na haar ontslag, niet te rijmen valt met het feit dat zij blijkbaar nog voor haar ontslag is vertrokken. Bovendien betekent dit volgens verwerende partij dat haar familie na haar vertrek, al dan niet rechtstreeks, nog contact heeft gehad met haar vroegere werkgever. Verzoekende partij repliceert hierop dat zij bij haar ontslag begin augustus 2010 geen enkel document heeft ontvangen, haar werkboekje werd toen niet teruggegeven. Zij kon dan ook niet weten wat hierin al dan niet werd ingevuld. Verzoekende partij licht verder toe dat zij op 8 oktober 2010 Armenië heeft verlaten en dat zij, omdat het volgens haar noodzakelijk was om voor haar asielprocedure minstens een bewijs te kunnen geven van haar tewerkstelling bij de betrokken firma, haar echtgenote heeft gevraagd om alles te doen om dit werkboekje te recupereren. Haar echtgenote heeft smeergeld betaald aan de chef van de personeelsdienst van de firma, die haar vervolgens het werkboekje, ingevuld op 1 oktober 2010, heeft overhandigd. Verzoekende partij merkt nog op dat haar ontslag op 1 oktober 2010 niet mogelijk is, aangezien zij zich toen al in België bevond en reeds een asielaanvraag had ingediend. Verwerende partij begaat hier een manifeste beoordelingsfout, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad wenst vooreerst op te merken dat verzoekende partij, hoewel zij in haar verzoekschrift stelt dat zij op 8 oktober 2010 Armenië heeft verlaten, gelet op de rest van haar argumentatie, hoogstwaarschijnlijk bedoelt dat zij op 8 september 2010 is weggegaan, zoals zij oorspronkelijk ook had meegedeeld op het Commissariaat-generaal.

Verzoekende partij tracht de tegenstrijdigheden omtrent de door haar voorgehouden datum van haar ontslag, de vermelde ontslagdatum in haar werkboekje en haar verklaring dat zij pas na haar ontslag is weggegaan, goed te praten door te verduidelijken dat zij wel degelijk in augustus 2010 werd ontslagen, dat zij toen echter geen werkboekje heeft meegekregen en dat haar echtgenote dit boekje alsnog door middel van smeergeld kon verkrijgen. Het boekje werd dan pas ingevuld. De Raad is niet in het minst overtuigd door een dergelijke *post-factum*-verklaring die duidelijk een gekunstelde poging betreft om de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden te neutraliseren. Immers neemt een dergelijke uitleg niet weg dat haar echtgenote wel degelijk contact heeft opgenomen met haar voormalige werkplaats teneinde dit werkboekje alsnog te verkrijgen. Zoals verwerende partij in haar beslissing heeft aangekaart, is een dergelijk risicovolle actie zeer opmerkelijk, te meer nu verzoekende partij heeft verklaard dat haar gezin meerdere keren werd bedreigd en dat men zelfs nog na haar vertrek naar haar woning is gekomen om haar te zoeken en de betaling op te eisen voor het onderdeel dat zij zagezegd zou hebben gestolen. Dat haar echtgenote dit allemaal heeft kunnen regelen door smeergeld te betalen

aan de chef van de personeelsdienst van de firma, kan niet als een overtuigende verklaring worden beschouwd. Verzoekende partij werd er immers van beschuldigd om een onderdeel te hebben gestolen ter waarde van 7000 of 8000 dollar, zodat het hoe dan ook weinig overtuigend overkomt dat men dit document zou hebben afgegeven in ruil voor een, ongetwijfeld veel kleinere, som (zie ook punt 2.2.7.2.). De Raad wenst tot slot nog op te merken dat het helemaal niet overtuigend overkomt dat verzoekende partij met een dergelijke uitleg komt aandraven in het verzoekschrift, terwijl zij hier geen melding van heeft gemaakt aan de commissaris-generaal. Immers, indien verzoekende partij met dergelijke moeilijkheden zou hebben gekampt om een cruciaal bewijsstuk te bekomen, en haar echtgenote zelfs een persoon zou hebben moeten omkopen om haar werkboekje terug te krijgen, hetgeen, gelet op haar financiële situatie, niet evident zou zijn geweest, en zij dan ook nog eens zou hebben vastgesteld dat de hierin vermelde informatie niet klopt – zij beweert immers te zijn ontslagen in augustus 2010 – kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit toch enigszins zou hebben gemeld aan het Commissariaat-generaal.

2.2.7.1. Nopens de motivering dat het vreemd is dat noch de ouders van verzoekende partij noch haar echtgenote problemen kenden met de veiligheidsmensen van de fabriek na haar vertrek uit Armenië, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij de echte doelwitten van de baas van de fabriek “*niet op juiste waarde*” heeft ingeschat. Verzoekende partij legt uit dat zij en de andere werknemers uitermate streng gecontroleerd werden omdat het een goudfabriek betrof en dat het in die omstandigheden vrijwel onmogelijk is om te stelen. Verzoekende partij stelt verder dat de fabriek toelagen kreeg van de staat onder meer voor de aankoop van materiaal en zij niet kan uitsluiten dat de beweerde diefstal slechts een middel was om “*een financiële “montage” te dekken*”. Het feit dat zij dringend nood had aan geld en dat die nood gekend was, was een reden om “*een mogelijke “mobiel” voor de diefstal voor te leggen*”. Zij voegt hier nog aan toe dat zij niet echt onder druk werd gezet om de tegenwaarde van het gestolen materiaal terug te betalen, dit was immers onmogelijk, gelet op haar lage wedde. Het feit dat zij haar land heeft verlaten, gebruikt de baas van de firma als een teken van schuldbekentenis die voor hem volstaat. Men is volgens haar nog enkel langsgekomen om te zien of zij niet was teruggekeerd. Verzoekende partij concludeert dat zij enkel als “*schaapbok*” werd genomen door de firma. Het maakt dan ook niet uit dat deze fabriek ondertussen de eigendom zou zijn geworden van iemand anders.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij uiteengezette “complottheorie”, die overigens enkel berust op vermoedens, waardoor de Raad er hoe dan ook geen rekening mee kan houden, absoluut niet te rijmen valt met hetgeen zij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard: “*Ze hebben ook nog enkele keren naar mijn huis gestuurd om te controleren of het in mijn huis lag en ze eisen het geld om dat stuk terug te betalen. (...) Ze zeiden dat ze mijn huis moesten controleren om het stuk te zoeken. Mijn vrouw zei dat ze dat niet mochten doen. Bij ons kun je niet over je rechten spreken. Ze zijn toch beginnen controleren. Ze zijn zelfs naar de garage van mijn broer gaan kijken. Ik heb zelf geen auto of garage, maar omdat mijn broer een garage had, dachten ze dat het mss in zijn garage zou liggen. Enkele dagen later, 4-5 dagen later, kwamen ze terug en zeiden als dat stuk toch weg is, dan moet er voor betaald worden.*”(administratief dossier, stuk 5, p. 12-13). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij verschillende keren heeft aangegeven dat het veiligheidspersoneel verscheidene keren naar het missende onderdeel is komen zoeken bij haar thuis en zelfs in de garage van haar broer omdat het daar misschien zou kunnen liggen. Op geen enkel moment maakt verzoekende partij gewag van haar vermoeden dat men niet echt uit is op het gestolen onderdeel of op haar geld, maar dat men enkel een zondebok zoekt om de financiële fraude die werd gepleegd toe te dekken. Het aanbrenge van een dergelijke *post-factum*-uitleg komt dan ook helemaal niet geloofwaardig over.

2.2.8.1. Verzoekende partij wenst te onderstrepen dat zij in Armenië ontoereikende zorgen heeft gekregen en dat zij door een gebrek aan elementaire hygiëne hepatitis heeft opgelopen. Verzoekende partij meent dat zij het slachtoffer is geworden van de in Armenië aanwezige corruptie, waar de president en zijn “clan” verantwoordelijk voor is. Dit valt volgens haar wel degelijk binnen het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat voormelde verklaringen betreffende haar medische problemen en de ontoereikende zorgen in Armenië reeds door verwerende partij werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Verzoekende partij haalt in bovenstaand verweer geen zaken aan die deze appreciatie alsnog kunnen wijzigen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 17) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 maart 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Ten slotte oordeelt de Raad dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering en de met de beslissing te dienen doelen, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een geponderde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT